

Проповед 196

Християни ли сме

Прочит: Римляни 12, 9 - 16

Скъпи братя и сестри,

Какво означава да си християнин? По какво хората от този свят могат да ни различават от хората, които не са християни? Или по принцип няма такава разлика? Библията ни учи, че такава разлика не само има, но тя трябва да е очевиден. Като черно и бяло, като деня и нощта, като два различни свята. Често обаче границата се размива и ние не можем да бъдем отличени от хората на този свят, да не говорим, че има достатъчно случаи, в които се отличаваме, но в неправилната посока, с други думи сравнението не е в наша полза. Има много хора, които живеят живота си и постъпват много по-добре от нас. Представете си такава ситуация, която е много реална за мен - да сте християни, но никой да не разбере за това. Ученици на Христос, но тайни. Да живеете така, че никой да не забелязва от думите ви и от делата ви, че вие имате нещо общо със християнството, или дори че сте ученици на Исус Христос. За апостол Павел този е християнин, който живее като такъв, този, който с живота и делата си свидетелства за вярата си всеки ден и всеки час. На хартия в нашата страна има много висок процент християни, но ако излезете на улицата и погледнете лицата на хората, слушате се и чуete какво говорят, погледнете делата им, много бързо ще промените мнението си за това дали живеем в християнска държава. Защото християнството не се измерва с това, което казваме че сме, а с това, което сме в действителност. Помислете за това какви християни сме ние в България. Християнин е всеки, който следва учението на Христос, а България изповядва християнство... Нека да се запитаме обаче, колко от хората тук знаят поне малка част от биографията или учението на Христос, макар и без големи подробности? Колко от нас могат да си спомнят няколко от учениците му? Знаем ли нещо за Библията? Или за десетте Божии заповеди, дадени от Бога на Мойсей и народа на Израел? Или нещо, което е съвсем елементарно - молитвата, която Господ остави на учениците си? Хората в България твърдят, че са християни, или поне посочват това, когато минава преброяване, но много голяма част от тях живеят като атеисти - не вярват в съществуването на Бога. Да не говорим за четенето на Библията и молитвата. Много силно можеш да забележиш контраста, когато посетиш държава, в която нещата не са поставени по този начин, в която голям процент от хората живеят вярата си и се наричат християни, защото наистина са такива. При посещението ни през изминалата седмица в Америка ми направи впечатление, че обществото е силно християнско, че е настроено да живее по правилата, които Библията повелява, че там хората са християни не защото са родени такива, а защото вярват в Исус и живеят живота си според вярата си в Него и повелите Му. Преди много години по нашите земи се подвизавали двама братя, известни крадци на домашни животни. Веднъж обаче, когато били решили да откраднат свини, ги хванали, наказали ги и написали на челата им че са свинекрадци. Понеже думата обаче е доста дълга, те жигосали само първата и последната буква С - Ц. Това неизлично белязване се превърнало в предизвикателство за двамата братя. В

последствие пътищата им се разделили. Единият от тях продължил стария си начин на живот, който съответствал на белязването. Другият брат обаче се заселил в един далечен край на страната, променил живота си, срещнал Христос и повярвал. За своите съграждани той бил пример за християнин с безупречна репутация и примерен живот. Веднъж едно момче попитало баща си: Татко защо този човек има написани инициалите С - Ц? Бащата отговорил - ами не знам точно, но вероятно значи светец. Там, където хората срещнат Исус Христос и желаят да го следват, хората около тях виждат светлината, която осветява живота им, и Божията святост, която се отпечатва върху лицата и живота им. Това е и нещото, което Апостол Павел иска да ни каже с тези стихове от посланието си към римляните.

1. Любовта ви да бъде нелицемерна. Никак не е случайно, че апостолът започва с любовта: **"Любовта да бъде нелицемерна; отвращавайте се от злото и се привързвайте към доброто. Бъдете мили един към друг като към близки роднини, с братска обич; изпреварвайте да си отдавате почит един на друг."** Любовта е най-съществената част от християнския живот. Без любов не е възможно да направиш каквото и да било. Ако нямам любов, нищо не съм, казва апостол Павел в посланието си към коринтяните. Без любов сме загубени - тя ни е толкова нужна, а именно любов ни липсва. И на нас, християните. Не любов въобще, а онази голямата, истинската, онази, която идва от Бога. И затова Павел набляга на това, любовта да бъде истинска, не лицемерна. Ако се замислим само за миг, ще разберем колко актуален е този стих днес - колко много този свят е пълен с лицемерна любов - онази, която очаква да бъде обичана в замяна или да получи нещо в отплата. Нелицемерната любов е по-различна, тя дава себе си, без да очаква замяна или заплащане. Това не се е променили от Павлово време и тъй като любовта е важен компонент от живота на християнина, апостолът иска да ни напомни: Не допускайте любовта ви да стане фалшива. И ни дава възможност да оценяваме любовта си. Защото, казва апостолът, ако любовта ви е истинска и идва от Бога, тогава тя ще ви води да се отдалечавате от злото и да се привързвате към доброто. Коя е онази любов, която може да ни води към доброто? - Само тази, която идва от Бога! В химна на любовта в 1. Послание към коринтяните, 13 глава се казва: **"Любовта дълго търпи и е милостива, любовта не завижда, любовта не се превъзнася, не се гордее, не безобразничи, не търси своето, не се раздражнява, не държи сметка за зло, не се радва на неправдата, а се радва заедно с истината, всичко премълчава, на всичко хваща вяра, на всичко се надява, всичко търпи. Любовта никога не отпада; другите дарби, обаче, пророчества ли са, ще се прекратят; езици ли са, ще престанат; знание ли е, ще се прекрати."** Такава е истинската любов, тя не е като любовта, която този свят ни предлага. Любовта, която Бог ни дава, има такава мощ, че може да промени взаимоотношенията ни на всяко едно ниво. Може да ни накара да се обичаме както близки роднини. Едно е ясно - ако допуснем Божията любов да действа между нас, тя ще започне да променя първо нас - всяка малка част от живота ни, после ще започне да променя хората около нас и обществото. Единственото условие е да я оставим да действа. Допуснете любовта да действа в живота ви, нека тя да бъде истинска и да бъде без фалш, защото ако е такава, можем да бъдем сигурни за източника - само Бог. И когато имате тази любов, Бог ще ви даде повод да я показвате всеки ден. Малкият Михаил слушал баща си, как се моли за едно много бедно семейство. Той се молил дълго и упорито, за да ги избави от бедността и затрудненото положение, в което били изпаднали. Детето прекъснало баща си и със своята детска логика му казало: Защо занимаваш Бога с този дребен проблем? Не е ли по-лесно да бръкнеш в джоба си и да дадеш на тези хора, за да могат да покрият нуждите си? Истинската любов е готова да помага - не за пред очите на хората, а заради това, което

Бог е направил за нас на кръста на Голгота. Имайте нелицемерна любов.

2. Усърдни и пламенни. Нещо повече, Бог не само иска да имаме тази любов, Бог иска да сме активни. Който наистина е получил Божията любов и е разбрал какво Бог е направил за него, който е разбрал чудото на спасението, не може да стои на едно място и да не бъде постоянно в действие за Бога. Бог не иска да светим, колкото да не угаснем. Бог иска да сме светлина на този свят. Често ние, християните, се мъчим да светим с малка и пестелива светлина, светим колкото да огреем около себе си, и спираме дотам. Често ние греем като свещ - не можем да победим тъмнината около себе си, а и не искаме, светим малко и пестеливо. Бог иска да горим като буен огън, способен да освети този свят, да донесе светлина там, където винаги е била тъмнина. Когато повярваме, разкаем се за греховете си и получим прошка и вечен живот, Бог ни дава от своята светилина и любов. Любовта е единственото нещо в този свят, което, като го раздаваш, се увеличава. Бог иска да даваме любовта си и ни обещава, че ако даваме от нея на хората около себе си, ще гори все по силно. Ние не трябва да преставаме да даваме това, което Бог е дал на нас - ние трябва да се възпламеним от огъня на Божията любов и тя не само ще дава светлина на хората около нас, но и ще изгони тъмнината от живота ни - бъдете усърдни да давате от Божията любов, изляна в сърцата ви, и тогава вашият живот ще стане по-пълнен и по стойностен. Това, обаче, може да стане само по един единствен начин и той е като служим на Господа. Служете на Бога от цялото си сърце и с всичката си сила, дайте Му целия си ум и цялото усърдие, на което сте способни, служете Му с целия пламък, който можете да излъчите, и бързо ще усетите, че огънят на Неговата любов гори по-силно и по-силно във вас.

3. Радвайте се в надеждата. Коя е тази надежда, в която трябва да се радваме и която Павел споменава тук на римляните? Ние живеем в свят, който ни дава много надежди, но те са обединени от едно и също нещо - те са фалшиви. Светът, в който живеем, ни дава надежди, които нямат стойност. Има обаче една истинска надежда в която си струва да вярваме, и това е надеждата за вечен живот. Няма друга опора, на която да положим живота си. Исус Христос умря за нас, грешниците, и така отвори широко пътя и вратата към вечния живот. Няма друга надежда за този свят. ИСУС ХРИСТОС е единствената надежда за този свят. ЕДИНСТВЕНАТА. Това е надеждата за света. Колкото и много други надежди да имат хората от този свят, колкото и много измислени основи да има животът им, Исус си остава единствената истинска основа и надежда. В Южна Африка има един нос, който се казва Нос добра надежда. Дълги години обаче се наричал Нос на бурите – всеки, който се приближавал до този нос, бил заплашен от смърт. Никой не смеел да мине край него. Един ден един мореплавател се осмелил да мине покрай този нос и така открил пътя към Индия и богатствата на Азия. Оттогава този нос се нарича Нос добра надежда. В нашия живот има един нос на бурите, който се казва смърт. Ние не можем да си представим как ще минем край него. Има обаче един, който е прокарал път и Той се казва Исус Христос. Колкото и страшно да изглежда преминаването край този нос, трябва да имаме надежда и да помним, че има Един, Който вече е преминал - Исус Христос Спасителят на света. За това не се плашете от смъртта, а се радвайте - зад преградата на смъртта ни очаква нещо прекрасно – „каквото око не е видяло и ухо не е чуло”. Знаейки това, можем радостни да продължим напред в живота си, изпълнени с надеждата, че животът ни успешно ще стигне до желаната прекрасна цел.

4. Твърди в скръбта. Не бива обаче да се заблуждаваме, надеждата и Спасението не носят безоблачен живот. Нос добра надежда не променил времето около себе си, само защото променили името му. Бурите продължили да бушуват около него, но вече хората знаели, че ако преминат това място, ги чака нещо много хубаво зад носа. Така е

и в нашия живот: ние живеем с надеждата за вечен живот, и затова имаме силата да останем твърди във всеки един момент и да стигнем до вечния живот. Бъдете твърди в скръбта.

5. В молитвата трябва да сме постоянни. Защо трябва да сме постоянни в молитвата? Понякога си мисля, че това е най-трудното нещо на света. Да бъдем постоянни в молитвата. Та нали молитвата е точно нещото, в което сме най-непостоянни. Днес се молим, а утре ни е трудно, днес ни се иска, утре нямаме настроение. И същевременно молитвата е това, което Исус правеше най-последователно и упорито - без да се съобразява кои са били неговите събеседници и колко натоварен е бил денят Му. Постоянството в молитвата трябва да стане едно от най-силните свидетелства за живота ни като християни. Молитвата има няколко нива. Първото е, когато казваме на Бога - дай! Тогава само искаме за себе си. Второто ниво е, когато казваме: „Боже прости на мен, грешника!” После следва „Боже прости им, те не зная какво правят!” На четвърто ниво ние започваме да предаваме живота си: „Боже, предавам се в Твоите ръце”. И някога идва моментът, в който казваме: „Да бъде Твоята воля!”. Молитвата е процес, в който ние трябва да сме постоянни и да растем, иначе ще си останем само в началото и няма да спираме да искаме - Боже дай, дай, дай!..... Бъдете постоянни в молитвата и тогава Бог ще ви даде възможност да израстете. Никога не забравяйте молитвата. Молитвата не е тежест, а освобождение.

б. Промяната идва. Когато изпълним тези условия, животът ни се променя: ***"Помагайте на светиите в нуждите им; стремете се към гостолубие. Благославяйте онези, които ви гонят, благославяйте и не кълнете. Радвайте се с онези, които се радват; плачете с онези, които плачат. Бъдете единомислени един към друг; не отдавайте ума си на високи неща, но се предавайте на скромни неща; не смятайте себе си за мъдри."*** Виждате ли колко много неща могат да се променят в живота ви, ако допуснете Бог да действа в живота ви, ако насочите погледа си към небето и Исус. На първо място ще допуснете хората до себе си и ще започнете да се грижите за другите, не само за себе си. Ще започнете да преодолявате омразата и завистта на хората около вас. Бог ще ви даде такава сила, че ще започнете да благославяте дори и тези, които ви проклинат. Ще имате съчувствие за болката и радостта на хората, които са около вас. Няма да са важни само вашите лични проблеми, а и това, което вълнува човека до вас, независимо дали се радва или тъжи. Тогава ще надрастнете дребните различия, които ние християните имаме, и всички ще имаме едно сърце и един ум. Ще оставим настрана дребнавостта и ще гледаме с доверие на хората до нас. Тогава ще се стремим да вършим това, което е добро за всеки човек. Прекрасна картина - кой не би искал да живее с такива приятели и съседи, кой не би искал да е такъв християнин! Хубаво би било, нали, ако всички ние тук в църквата сме такива. Но ако не сме, също не е страшно. Трябва да го осъзнаем и да вървим напред, да се оставим в Божиите ръце, за да може Бог да ни моделира. Допуснете Бог да действа. Бъдете: в любовта нелицемерни, в усърдието не бъдете лениви; бъдете пламенни по дух, като служите на Господа; не преставайте да се радвате в надеждата, бъдете твърди в скръбта, а в молитва - постоянни. Ако това направите, Бог ще направи вас и живота ви истинско свидетелство за Себе Си. Нека Бог да действа чрез нас. Амин.